No. 104. 1846.

VLISSINGSCHE COURANT.

Maandag 31 Augustus

De uitgave dezer Courant geschiedt geregeld driemaal per week. De prijs van het abonnement is voor drie maanden f 2,25, en franco per post f 2,50. Advertentien worden geplaatst à 10 Ct. de regel, uitgezonderd Huwelijks-, Geboorte- en Doodbekendmakingen, waarvan de prijs van 1 tot 6 regels f 1,20 is, en voor elken regel daarboven 20 Ct., behalve 35 Ct. zegelregt voor iedere plaatsing. Men abonneert zich bij alle Boekhandelaren en Postdirecteuren in het Rijk. Brieven franco.

NIEUWSTIJDINGEN.

NEDERLANDEN.

AMSTERDAM, den 26. Augustus. Uit verschillende oorden van het rijk worden menigvuldige klagten vernomen over gebrek aan kleine munt. Het wordt moeijelijk met weinig te handelen, omdat men niet kan wisselen. Er is weinig geld in omloop. De groote munt wordt ongetwijfeld, en op het platte land vooral, weggelegd. Men is daarentegen overladen met muntpapier. Het kleinste daarvan houdt tien gulden waarde. In het dagelijksche leven zit men ieder oogenblik vast, dewijl er geene kleine munt voorhanden is om de rekening te vereffenen. De regering zoude derhalve goed doen, eene aanzienlijke hoeveelheid van die kleine munt in omloop brengen; want het gebrek daarvan geeft veel ongenoegen. Zij loopt geen gevaar, dat het mogelijk zou worden opgezameld en weggesloten; althans dat gevaar is veel minder.

GOES, den 27. Augustus. Men heeft reeds hier en daar op dit eiland een begin gemaakt met het delven der winteraardappelen, uit vrees, dat dezelve na den laatsten regen in den grond eerder achteruit dan vooruit zouden gaan. Men bespeurde toch aan eenige polten eenig kwaad, en men heeft ondervonden, dat de aangestokene aardappelen, uit den grond gedaan, en droog gelegd, zich vrij goed houden. Het beschot en de smaak der gedolvene is goed. Dewijl zij vroeg gepoot zijn, en groeizaam weder gehad hebben is het niet te verwonderen, dat dezelve eerder rijp zijn dan anders. Niet overal echter schijnt men kwaad te ontdekken.

VLISSINGEN, den 29. Augustus. Men schrijft ons uit IJzendijke het volgende:

IJzendijke, den 27. Augustus. Meest alle de nieuwspapieren, zoo Hollandsche als Belgische, hebben gedurig gemeld en wedersproken, dat de ziekte weder onder de aardappelen heerschte, zoodanig dat men zelfs speculanten daarvan heeft beschuldigd; maar hetgeen hier als zuivere waarheid wordt vermeld, is: dat men hier bijna overal tegen in de twee laatste dagen de ziekte heeft bespeurd, en ten dien tengevolge een ieder op heden handen aan het werk heeft geslagen om dezelve uit te doen. Het is hier dus in loop in de aardappelen-oogst, gelukkig dat men op dit oogenblik komt om die spoedig uit te doen, waardoor de snel voortloopende aansteking wordt voorgekomen; thans is het bederf nog zeer gering, en men hoopt dat, wanneer de overigen gezond uit den grond komende aardappelen mogen goed blijven, er geen gebrek aan dat voorname product zal zijn."

— Volgens loopende geruchten zou, in den nacht tusschen ll. woensdag en donderdag, op de werf van den heer Strickaart, te Zierikzee, brand hebben plaats gehad, welke op dit oogenblik echter nog geene omstandige berigten, zoo ver wij hebben kunnen te weten komen, ontvangen zijn.

— Men verneemt, uit Winterswijk dat onder andere oorzaken der landverhuizing de godsdienst wel eene eerste plaats bekleedt.

De predikant bij de afgescheidenen, Scholten, spoort hen, die zijne gevoelens deelen, aan, om met hem een land op te zoeken waar algeheele vrijheid van Godsdienst en onderwijs wordt toegestaan. Ook andere Leeraars dier gezindte geven denzelfden raad.

Naar men wil zouden reeds 7 à 8 duizend menschen tot die partij toegetreden, waaronder ook inwoners van Rijssen, Holten en Enter in onze provincie.

Wij wenschen, dat de berigten uit Amerika gezonden, van hen die vroeger vertrokken, niet te schoon gekleurd zijn.

Zij hen, die door voorbeeld of raadgeving hunne landgenooten overhalen, om 't bescheiden deel dat ze op hunnen vadergrond mogten hebben weg te werpen, met de hoop het in den vreemde tegen meer en beter in te ruilen, nemen eene zware verantwoording. (Prov. Overys. Cour.)

— Bij de toenemende zucht, die zich in alle oorden des vaderlands onder de ingezetenen openbaart, om zich naar Noord-Amerika te begeven, ten einde in dat werelddeel meer ruime bronnen van bestaan te vinden, bestond er bij ons behoefte aan een werkje, dat op eene beknopte en eenvoudige wijze alles mededeelde, wat de landverhuizers bij hun vertrek, naar en aankomst en vestiging in Noord-Amerika behooren te weten, willen zij bij hunne komst aldaar, niet als het ware verlegen met zich zelven staan. Het verheugt ons daarom te kunnen berigten, dat in dat gebrek thans grootendeels is voorzien door een werkje, dat bij den boekhandelaar C. Campagne te Tiel, voor den prijs van 85 cents, het licht ziet getiteld: *De Vereenigde Staten van Noord-Amerika en de landverhuizing derwaarts, enz.*

Dit geschriftje, op eenen bevattelijken toon geschreven, behelst alles, wat voor de landverhuizers wetenswaardig kan geacht worden, en wij durven het dus gerustelijk aanprijzen ook aan hen, die de landverhuizing in Nederland met belangstelling gadeslaan. (Arnh. C.)

— Het getal stoombooten, die dagelijks te Londen den Teems op- en afvaren en het *Hotel Royal* voorbijkomen, bedraagt 796, en op feestdagen 860.

GEMENGDE BERIGTEN.

Frankryk nam eene vallei en Engeland een eiland in bezit: Komt gy, vraagt de oude Nestor aan Telemachus en zynen leidsman, als vreemdelingen of als zeeschuimers onze stranden bezoeken? Het stelen en kapedieven was toen de gewoonte der volken, indien men het gelooven mag, en het strekte hun tot geene schande; er bestaat niets nieuws onder de zon, zegt Salomo, men stal toen, men steelt nog! — Onder de zeldzame verschynselen aan den hemel der polemiek, behoort zeker die over de parapluie geschiedenis in de koordedansers tent, welke de twee nationale Handelsbladen, met zoo veel puntigheid voeren. — Te Port Natal hebben de Kaffers het onderspit gedolven, ook is er weder van wege den keizer van Rusland een buletin à la Napoleon, van den oorlog in den Kaukasus, openbaar gemaakt — Oberwarth en Comp. is weder bezig met opruimen; die menschen hebben gewis een Augias-stal op te ruimen, zy komen er nimmer mede ten einde. — Een onderzoek ingesteld naar de disparitie der koninklyk-hollandsche gelden, in der tyd ten behoeve van Don Carlos ten beste gegeven. — Daar zouden er in Nederland voorhanden zyn die klappen geven nadat zy ze reeds van anderen ontvangen hebben! — De heer Scholten, die hier te lande met zyne afgescheidene kudde geene weide meer zou kunnen vinden, begeeft zich met de goede gemeente naar Amerika; ziedaar het lot aller separatisten, wanneer men hun slechts, door tegenwerking en blinde driftvervoering, geene middelen tot wederstand, en daardoor ook tot die van krachtsontwikkeling en uitbreiding in handen geeft. Men late hen rustig voortgaan, houde oog in het zeil, en ten slotte verdwynt alles even als sneeuw voor de middagzon. — Daar heerscht zeer veel geestdrift voor den nieuwen Paus, maar er bestaat ook zeer veel bezorgdheid voor de voeding van het menschdom by den aannaderenden winter. — De bill om de arme Ieren werk te schaffen is reeds twee maal in het lagerhuis voorgelezen, nu nog een maal, vervolgens drie maal in het hoogerhuis, en voor dat de goedkeuring van Victoria volgt, kunnen 2/3 der Ieren ad patres zyn; tandis que le sénat délibere, Rome périt. — Men leest dat Leiden door gazlicht zal verlicht worden en wenscht dat hetzelve tot in de kerkers moge doordringen, ten einde den hongerdood der gevangenen te verhoeden. — De fransche pairs moeten onder andere in pantalons gecostumeerd in de kamer verschynen. — Te Mynsheerenland is de kermis afgeschaft; dat voorbeeld verdient navolging, want en fonds is de slechtste zyde der kermissen nog overgebleven. — Tot troost voor het gemis van vele leden onzer vorstelyke familie, die zich op reis bevinden, dient, dat dezelve voor of tegen 's koninga verjaardag weder terug in de residentie zullen zyn. — Niet minder dan drie honderd millioen zou der ongelukkige hollandsche marine zyn aangehangen, ten einde haar, even als een peillood, de diepte te doen bereiken waarin zy zich bevindt. — Daarentegen wordt de staat der russische finantien buitengewoon luisterryk afgeschilderd. — De Lord Mayer van Londen heeft de leden van het kabinet een gastmaal gegeven. — Broek in Waterland mag zich op eene harddravery en Amsterdam op eene Yacht-klucht verheugen; de laatste ten einde de marine op te beuren, met de drie honderd millioen die er aanhangen. — Van Polen leest men dat het jong geworden is; veellігt is het tot kindschheid vervallen. — Een paar arme echtgenooten viel te Middelburg het geluk ten deel deszelfs vyftig jarigen, eereenden, behoefte-staat heugelyk en feestelyk te vieren. — Ook vernemen wy met onuitsprekelyk veel genoegen, dat de belgische ambassadeur te 's Hage den nederlandschen minister zeer spendide heeft onthaald; Z. Ed. A. de burgemeester bevond zich mede onder de feesten dischgenooten; er heeft eene wederzydsche schenking van kruisen en linten plaats gehad Arlequin en Pantalon maken zich wederkeerig zwart en wit en lagchen de een den ander in het aangezigt; qui payera les pots cassés?

MENGELINGEN.

HET JAAR 1946.

"Stond hier niet Amsterdam?" .....
"Men zegt, hier heeft weleer een groote stad gestaan!"
Helmers.

Onze vaderlandsche, met vaderlandsliefde zoo overvloedig bezielde dichter Helmers, vangt den derden Zang zijner Hollandsche Natie met een droomgezigt aan, waartoe hij aanleiding meende te vinden uit den druk der tijden, waaronder hij zijn dierbaar Nederland gebukt zag, tijdens het ultra-monarchaal regeringsbestuur van Frankrijks eersten keizer Napoleon. Zijn blik in de toekomst deed hem een schrikwekkend tooneel ontwaren, dat zijne gevoelige ziel hevig schokte. De gedenkstukken onzer vroegere nationale grootheid en nationale welvaart lagen in puin om hem heen. De hoofdstad van ons weleer zoo bloeijend vaderland was, even als Palmira, even als Carthago, uit de rij der steden gewischt, en van derzelver eenmaal zoo welgestelde ingezetenen, waren niets dan naakte visschers, van Amstels eens zoo schitterende paleizen, waren niets dan ranke, kale hutten overgebleven.

Als wij den tegenwoordigen toestand onzes vaderlands, deszelfs kwijnenden handel; deszelfs schier onmogelijk te vereffenen schuldenlast: het ijzeren juk der ondragelijke belastingen; als wij den hoogst kostbaren maatstaf gadeslaan, waarnaar ons staats-gebouw is opgerigt, en de schrikbarende jaarlijksche kosten van onderhoud in overweging nemen, voor dat gebouw benoodigd; als wij letten op de meer toenemende weelde, door de aanzienlijken des lands hoe langer hoe hooger opgevoerd wordende, en de totale ondermijning van spaarzaamheid, overleg, nederigheid, tevredenheid, huisselijkheid, zedelijke vorming van het opkomend geslacht, dat in verkwisting, en losbandigheid zoo aanlokkend wordt voorgegaan, als wij eindelijk op het dagelijks aangroeijend getal armen en behoeftigen letten, dan worden wij schier gedrongen aan Helmers profetie geloof te verleenen; dan wordt het ons donker en akelig voor den geest, wanneer wij slechts honderd jaar verder denken.

Maar die bekommernis, die angst inboezemende voorstelling eener bedroevende toekomst, klimt nog hooger, als wij met innig leedgevoel ontwaren, hoe onverschillig het meerendeel der Nederlanders hunnen ondergang te gemoet gaat; hoe zorgeloos zij insluimeren aan den rand van eenen gapende afgrond; hoeveel er tot afwering van het bedroevend kwaad, tot herstel van het verlo-

DE DOOD VAN DEN DRONKAARD.

(Ch. Dickens navertaald.)

(Vervolg en slot van onze vorige.)

Zoo verliep de tijd voor broeder en zuster in het droevig wachten en in eene angstige spanning luisterden beiden naar elk gerucht; eindelijk vernamen zij zware voetstappen op de trap, en kort daarna waggelde de vader binnen; de dochter zag dat hij weder beschonken was, en ging hem met het licht te gemoet; plotseling blijft zij staan, geeft een gil en valt bewusteloos op den grond neder, zij had de schaduw van een man gezien; en na eenige oogenblikken was haar broeder geboeid en zijne handen geboeid. – "Het is schoon afgedaan, dank zij den oude," zeide de eene helper tegen zijnen makker; "hef de meid op, Arie; – wees bedaard meisje, het helpt hier niet, het is nu voorbij en niet meer te veranderen."

De jonge man boog zich een oogenblik over zijne nog in onmagt liggende zuster, en wendde zich toen met een strakken en donkeren blik tot zijnen vader, die tegen den wand gevallen was en als het scheen zonder bewustheid van hetgeen er in het vertrek gebeurde, met een' kouden blik om zich heen staarde.

"Hoor mij aan, vader," zeide hij met eene stem, die den vader eene rilling door zijne aderen joeg, "het bloed van uwe dochter en het mijne komt op uw hoofd. Ik heb nimmer een vriendelijken blik of een vriendelijk woord van u gehad, gij hebt u om mij niet bekommerd, en levend of dood, nimmer zal ik u vergeven; sterf zoo gij wilt, vroeg of laat, ik zal bij u zijn als een booze geest; ik spreek als een doode tot u, en zeg het u vooruit vader, zoo zeker als gij eens voor uwen God staan zult, zoo zeker zullen ook uwe kinderen hand in hand voor zijne troon staan en Hem om geregtigheid tegen u aanroepen."

Toen hief hij zijne geboeide handen dreigende omhoog, wierp verpletterde blikken op den bevenden zondaar en ging langzaam het vertrek uit, en noch vader noch dochter zagen hem aan deze zijde van het graf weder.

Toen het flaauwe licht van eenen wintermorgen in de naauwe straat en door het morsige venster van het ellendige vertrek drong, ontwaakte Warden uit zijnen onrustigen slaap en bevond zich alleen. Hij stond op en zag het vertrek rond; alles lag en stond nog zoo als hij zich herinnerde het den vorigen avond gezien te hebben en niets gaf te kennen, dat nog iemand buiten hem in het vertrek geslapen had. Hij vroeg aan de andere bewoners van het huis, aan zijne buren, maar niemand had iets van zijne dochter gezien of gehoord, hij doorliep de straten en angstig liep hij in het gedrang, ieder bleek, afgevallen gezigt aanstaronde, maar alles te vergeefs en alleen en als hopeloos keerde hij toen de avond viel, naar zijnen zolder terug.

Eindelijk vernam hij, dat Maria hare geboortestad had vaarwel gezegd, in zich en het vreemde, waar, dat was hij nooit te weten gekomen, in rust en stilte haar levensonderhoud trachtte te verdienen: Eindelijk had zij hem dan verlaten, hij moest alleen door kommer en gebrek omkomen; hij knerste op zijnen tanden en vloekte haar.

En zijn zoon? Het geregt niet genoeg van zijne misdaad overtuigd om hem ter dood te veroordeelen, verwees den ongelukkigen tot eeuwigdurenden dwangarbeid, en toen hij de slingertrappen van zijne gevangenis afdaalde, vloekte de rampzalige, nog zijnen vader.

Deze bedelde zijn brood aan de deuren der huizen en bragt op de oude wijze iederen halven stuiver dien hij het mededoogen en de ligtgeloovigheid wist af te smeeken, door; een jaar verliep en zijn toestand was niets verbeterd, zonder tehuiskomen, zwierf hij den ganschen dag rond. Hij sliep onder afdaken of bruggen, overal waar hij maar de minste schuilplaats tegen regen of sneeuw vinden kon, en bleef zelf nog op den laagsten trap der armoede, de vreesselijkste ontberingen en der smartelijkste ligchamelijke zwakte, dezelfde onverbeterlijke dronkaard.

Eindelijk zeeg hij in een bitter kouden nacht voor eene huisdeur neer; hij was voor zijne jaren veel verouderd en scheen alleen uit vel en beenen te bestaan; zijne wangen waren ingevallen en blaauwachtig, het vuur zijner oogen was uitgedoofd, zijnen beenen knikten onder hem en eene koortsachtige rilling overviel hem van het hoofd tot de voeten

En thans kwamen hem zoo plotseling als verschrikkelijk de menigvuldige tooneelen van zijn ellendig doorgebragt leven voor den geest; hij dacht aan den tijd, waarin hij zich over het bezit van eenen gezelligen haard verheugen kon, hij dacht aan de vrienden, die toen zijne dagen veraangenaamden, tot het hem scheen, als of de gestalten zijner kinderen uit hunne graven oprezen en voor hem stonden, zoo duidelijk, alsof hij met hun spreken of hen aanraken kon; blikken, die hij reeds lang vergeten was,

eene, en tot [illegible] des vaderlands kon worden gedaan, maar moedwillig, strafschuldig wordt verzuimd; als wij met kracht en geweld, tegen de overtuigende stem van waarlijk verlichte en het heil des lands beoogende mannen, eene grondwet zien behouden, wier in het oogloopende gebreken, wier afgesletenheid, de rampzaligste gevolgen moeten doen geboren worden?

Is het derhalve te verwonderen, dat de jérémiades zich dagelijks onder ons vermenigvuldigen, en men het slaperige, laauwe gedeelte des Nederlandschen volks gedurig, bij herhaling toeroept: » Ontwaakt! Wrijft u de oogen uit! Ziet, wat u te doen staat! Kiest niet langer de zoodanigen tot uwe vertegenwoordigers, die uw belang aan hun eigen belang opofferen! Dringt aan op de herziening eener grondwet, waarop men u dwingt in te sluimeren! Weêrstreeft de zoogenoemde behoudende pogingen van ministeriën, die u al te duur te staan komen! Zoo gij dit alles in den wind slaat, dan veronachtzaamt gij een uwer heiligste pligten: de zorg voor uwe nakomelingschap; dan werkt gij mede aan het verder afbreken van het reeds half gesloopte gebouw onzer nationale welvaart, dat eindelijk geheel in puin zal storten, en op welks bouwval uwe kinderen, honderd jaren na dezen neêrgezeten, uwe zorgeloosheid, onverschilligheid, slaperigheid, laauwheid en gewetenloosheid zullen vloeken, terwijl zij te vergeefs naar middelen zullen omzien, om op onzen weleer zoo rijk bedeelden, zoo ruim gezegenden vaderlandschen grond, een eerlijk stuk brood, voor zich en hunne kinderen te vinden." (*T. N.*)

Slaapmutsen.

De grondwet geeft aan den koning in haar 64e artikel het regt, om het voorstel van wet te doen, tot het instellen van ridderorden. Wij hebben er twee in ons vaderland, en ridders, niet bij dozijnen, maar bij duizenden. Het moet een zalig gevoel zijn voor eenen koning, in een land te regeren, waar de voortreffelijke mannen zoo overvloedig zijn als in Nederland. Indien men al de mannen, die het *virtus nobilitat* op de borst dragen, eens bij elkander riep, dan zou men verbaast staan over de kracht, die al die leeuwen zouden kunnen ontwikkelen.

Hoewel het nu waar is, dat er verbazend veel voortreffelijke mannen gedecoreerd zijn, zoo blijven er echter nog verbazend veel voortreffelijke mannen over, die gedecoreerd moeten worden, of die, gedecoreerd zijnde, op hoogere onderscheiding aanspraak mogen maken.

Het volk mag geene ridderorden instellen; maar het volk mag toch bewijzen geven van zijne dankbaarheid aan uitstekende burgers voor bewezene diensten. Het volk mag belooningen uitschrijven tot opwekking en aanmoediging bij het betrachten van burgerdeugden.

De Romeinen hadden verschillende kroonen uitgedacht, waarmede de voortreffelijke burgers werden beloond. *Ovaalkroonen*, *Scheepskroonen*, *Legerkroonen*, *Muurkroonen*, *Burgerkroonen*, *Overwinningskroonen*, *Belegeringskroonen*, enz., enz.

Wij hebben ook nog kroonen, als belooning voor uitstekende verdiensten: *Jonkheerskroonen*, *Baronskroonen*, enz. Maar de uitreiking van die kroonen geschiedt ook buiten het volk.

Geheel in den geest onzer eeuw zoude het zijn, indien zich eene maatschappij vormde, die de kosten en moeite op zich nam, om SLAAPMUTSEN uit te deelen.

Ik ben zeer bereid om lid van die maatschappij te worden. Ik zal gaarne geldelijke bijdragen leveren, en geef reeds nu, als een bewijs mijner bereidwilligheid, eenige denkbeelden op, waarvan men bij de statuten gebruik zou kunnen maken.

De SLAAPMUTS, voor onze uitstekende burgers bestemd, zoude drie kleuren moeten hebben: rood, wit en blaauw; als eene herinnering aan den moed onzer vaderen, die deze drie kleuren alom wisten te doen eerbiedigen, en als eene zinspeling op de uitnemende hoedanigheden dergenen, die met zoodanige muts zouden worden versierd.

De mutsen moeten in drie klassen worden verdeeld:

1°. *Katoenen.* Dat is zacht en niet zoo broeijend als wollen mutsen, en ook niet zoo gemeen. Al onze boeren, al ons werkvolk draagt wollen mutsen.

Van deze eerste soort zoude er eene verbazende massa moeten worden vervaardigd; want die moet worden uitgereikt aan al die ingezetenen van den staat, die hunne staatsburgerlijke regten veronachtzamen, die zich het lot van het vaderland niet aantrekken, en die onverschillig blijven, waar het hunne dierbaarste belangen en die hunner kinderen geldt, zoo in het godsdienstige als in het staatkundige.

2°. *Zyden.* Ook van deze soort moet nog al eene aanzienlijke partij worden vervaardigd. Zij is bestemd voor de burgemeesters, die het petitioneren om grondwets-herziening hebben tegengewerkt: voor de kiezers, die leden in den stedelijken raad en in de provinciale staten brengen, bij gunst en recommandatie: voor de leden van de provinciale staten, die voor dien titel maken, en de pligten vergeten, die aan dien titel verbonden zijn, die of niet of hoogst zelden in de vergaderingen komen, of, dáár zijnde, niet naar hunne eigene overtuiging handelen, maar den commissaris des konings zoeken te believen bij stemmingen of verkiezingen.

Met deze muts zouden ook kunnen worden versierd de ambtenaren der belastingen, die niet handelen zoo als de edele VAN LIJNDEN, te Zutphen, heeft gehandeld, wanneer men de belastingen produktief wil maken, door, b. v., 30 pCt. op de patenten meer te heffen in één jaar.

Voor die ambtenaren zou de muts, in plaats van met een pluimpje, met een klein zilveren haviksklaauwtje voorzien moeten zijn.

Ook de leden van het *Parket*, die de leer verkondigd hebben, « dat de koning niet onschendbaar is," mogen niet vergeten worden.

3°. *Gouden, zilveren en zyden.* Het goud geldt, in de kunst van het blazoen voor rood, het zilver is wit en het blaauw zou van zijde blijven.

Deze kostbare soort zoude der maatschappij nog al eenig geld-kosten; want ook van deze mutsen was een groot getal noodzakelijk. Met deze pracht-modellen moeten voorzien worden de ministers, die dagelijks stuiten, bij veranderingen en verbeteringen, op de bepalingen onzer gebrekkige grondwet, en die toch verklaren, dat zij de herziening der grondwet voor onnoodig houden. — Naarmate van hunne bijzondere verdiensten zoude men voor eenige ministers extra ornementen kunnen aanbrengen, die ons deden denken, b. v., bij den heer VAN HALL, aan de wet van liefde en heil; bij den heer BAUD aan de autocratie; bij den heer VAN SON aan de bescherming van monniken en kloosters, enz.

De leden van de Staten-Generaal, die telkens hebben verklaard, dat de grondwets-herziening hoog noodzakelijk is, en die toch van geene grondwets-herziening durven reppen, als zij daartoe in de gelegenheid worden gesteld, hebben mede aanspraak op deze derde soort van muts. — Ook die leden, die steeds in eenen liberalen zin spreken en in eenen ministeriëlen zin stemmen, mogen niet worden uitgesloten.

De maatschappij zoude moeten beoordeelen, aan welke edelmogenden de bijzondere distinctie te beurt zou mogen vallen, een klein zilveren dompertje, *en guise* van een pluimpje, te mogen dragen op de muts. Op weinige uitzonderingen na zou men voor al de leden van de Eerste Kamer in die kosten moeten vervallen.

Deze soort zou nog dienen te worden uitgereikt aan die gouverneurs, die zich bijzonder verdienstelijk maken, hetzij door het weren van gevaarlijke voorstellen; zoo als dat van publiciteit bij de beraadslagingen: hetzij door vrome en regtzinnige mannen in de Staten-Generaal te doen kiezen, en heet-hoofden, zoo als THORBECKE en WICHERS te doen buitelen. In den regel echter zouden de gouverneurs zich moeten tevreden stellen met de zijden muts: *il n'est pas donné à tout le monde d'appartenir aux gros bonnets.*

Men ziet uit deze korte schets, dat de maatschappij nog al een aanzienlijk kapitaal bijeen zal moeten brengen, om de kosten te dekken; maar ook wat al nuts en genoegen zal zij stichten.

Nu gaan onze uitstekendste mannen dikwerf onopgemerkt over de straat; want naar een leeuwen-lintje kijkt niemand meer. Maar als die mutsen eens waren ingevoerd, dan zou het heel wat anders zijn. — Het volk, eens met onze statuten bekend, zou de ministers en de leden van de Staten-Generaal met eerbied begroeten, zoodra het de muts, derde soort, maar zag. Wie kent nu de gouverneurs van Utrecht, van Groningen, van Zuid-Holland? Immers niemand. Maar als zij de *gouden*, *zilveren*, *zyden* muts op hunne eerbiedwaardige hoofden droegen, (want aan die drie commissarissen des konings komt de derde soort, wettig, toe,) dan zou men vragen: « wie toch zijn deze *gros bonnets?*" en als men dan tot antwoord bekwam: « het zijn de heeren VAN DE POLL, RENGERS en VAN DER HEIM, die zich zoo uitnemend hebben gekweten in het belang des volks," dan zou er een hoerah! opgaan en de burgers zouden front maken op de groote steenen, om hun den vrijen weg op de kleine steenen te laten, en zij zouden zich dieper voor hen buigen, dan ooit in vroeger dagen een ingezeten van Amsterdam zich boog voor zijn' burgemeester.

En als dan onze volksvertegenwoordigers, met of zonder dompertje, zich in hunne volle mutsen-glorie vertoonden, wat zouden dan die weinige leden, die meenen onafhankelijk en vrij te moeten handelen, naar eigen overtuiging, een allerzotst figuur maken met hunne ronde hoeden, te midden van al die heerlijk opgesierde collega's!

En al die leden van de provinciale staten dan, in Utrecht en in Limburg b. v., die bukken voor eene ministeriële missive, als hadden onze ministers goddelijke almagt.... wat zullen die mannen er deftig uitzien met hunne driekleurige zijden mutsen, en als zij zich des zaturdags daarmede vertoonen op de Neude, op het Vreeburg of op het Vrijthof, wat zullen die Stichtsche en Limburgsche boeren dan staan te gapen: wat zullen die zich verwonderen, als zij het zien, dat er in Utrecht en in Maastricht zoo veel slaapmutsen zijn onder die groote Heeren!

Ik brand van verlangen om de maatschappij opgerigt en in werking te zien. De koning kan niet alles alleen doen, het volk moet hem helpen om verdiensten te beloonen en om burgerdeugden aan te wakkeren.

Schrijft in dus, Nederlandsche burgers! Ik zal u voorgaan en wagen er een 3 pCt. vrijwillig VAN HALL-TJE aan. (*de Wesp.*)

ADVERTENTIEN.

§ § § De Notaris *D. UYTTENHOOVEN* zal, op Dingsdag den 1. September 1846, des voormiddags ten 10 ure, aan het Venduhuis van Monsieur *M. DE VRIES*, te Vlissingen, in de Sint Jacobstraat, Wijk G. No. 72, presenteren te verkoopen:

Eene partij **MEUBELEN** en **HUISRAAD**, bestaande in Mahonijhouten en Eiken Secretaires, Commodes, Tafels, Stoelen, Spiegels, Schilderijen, Toilet- en Nachttafels, Pendules en Klokjes, Bedden, Dekens, Lakens, Koper, Tin, IJzer, Porcelein, Glas-, Aarde- en Houtwerk, en wat meer zal worden bijgebragt, waartoe dagelijks de gelegenheid bestaat.

Daags vóór de Verkooping voor een ieder te zien.

---

§ § § Het **KOLLEGIE** van **REGENTEN** over het **ARM-, GAST-** en **WEESHUIS** te Vlissingen zal op Maandag den 31. Augustus 1846, des namiddags ten zes ure precies, in het gesticht No. 1, (Gasthuis) in het openbaar HERBESTEDEN, de levering van het voor bovengenoemde Gestichten en ten dienste der Spijsbereiding benoodigd **RUNDVLEESCH**, in de laatste vier maanden dezes jaars 1846, waarvan de conditien dagelijks ter lezing liggen, ten huize van den Amanuensis en Rentmeester in de Wagenaarstraat, Wijk I. No. 98.

Bank van Leening.

VERKOOPING aan de BANK VAN LEENING te Vlissingen, op Donderdag den 10. September 1846, van openstaande Panden, verpand tot ultimo Junij 1845.

Woensdag namiddags van twee tot vier ure te bezien.

STOOMJAGTEN,

varende in het Beurtveer tusschen de Steden

Middelburg, Dordrecht, Rotterdam

en op alle daar tusschen gelegen Plaatsen.

September 1846.

Van Middelburg.				Van Rotterdam.			
Dinsdag	1,	's mr.	6½ ure.	Dingsdag	1,	's mr.	10½
Donderd.	3,	«	9 «	Donderd.	3,	«	11
Zaturdag	5,	«	11 «	Zaturdag	5,	«	4
†Zondag	6,	«	4½ «	Zondag	6,	«	5

ZEETIJDINGEN.

VLISSINGEN, den 29. Augustus. Sedert den 27. dezer zijn alhier ter reede gekomen.

Voor Antwerpen bestemd

Amor, J. Breekwold, Rostock, die beide Swestren, N. Hansen, Tonningen, beide rogge; Amphitrite, H. Rentz, Angel, tarwe; Concordia, J. Gerdan, Hamburg, stukgoed; de Gebroeders, J. Scherpbier, Rostock, tarwe en rogge.

Voor Vlissingen bestemd:

The Mary, J. E. Sharp, Sunderland, steenkolen.

Voor Gend bestemd:

Celenie, J. Gronholm, Falmouth, lijnzaad.

Van Antwerpen zijn de Schelde afgekomen en van daar naar zee gezeild.

Fritheoff, J. Berg, Avontuur, Albijurel, W. Scolly, New Castle, beide ballast; Diana, J. Greef, vlas, Hull; Vincent, P. Nielsen, St. Petersburg, Catharina, J. Kooff, beide ballast, Cronstad; de Marie, J. D. Heidtmann, ballast, St. Petersburg.

Van Brussel gezeild:

Margaretha, J. Stark, ballast, Avontour; Catharina Maria, Reemtz, stukgoed, Hamburg.

Van Vlissingen gezeild:

Improvement, C. Wood, ballast, Sunderland.

Stads-Poorten.

Opening des morgens ten 5 1/2 ure.
Sluiting des avonds « 9 « «
Finale sluiting. De Waterpoorten ten 9 ure en de Koekens- en Duinpoort ten 10 ure.

---

waren weder op hem gevestigd; stemmen, die hij in lang niet gehoord had, klonken weder in zijne ooren, doch dit alles duurde slechts een oogenblik, de regen viel bij stroomen op hem neder en honger en koude begonnen hem op nieuw hunnen geessel te doen gevoelen.

Hij stond met moeite op en sleepte zijne bevende leden eenige schreden verder; de straten waren verlaten en stil, de weinigen, die zoo laat nog voorbijgingen, ijlden met snelle schreden voort en zijne trillende stem verloor zich in het gehuil van den wind; weder overviel hem de reeds ondervondene koortsachtige rilling, die hem het bloed in de aderen stollen deed; hij drukte zich tegen den hoek van eenen muur en beproefde in te slapen.

Maar de slaap vlood van zijne matte oogen, hij begon zonderling te droomen, was echter wakker en volkomen bij zijn bewustzijn. In zijne ooren klonk het hem maar al te wel bekende gejoel van drinkebroers; het glas was aan zijnen mond; de tafel met de uitgezochtste lekkernijen bezet; hij hoorde en zag dat alles zoo duidelijk, dat het scheen als behoefde hij slechts zijne hand daarnaar uit te strekken, en echter hoorde hij de zware regendroppels op de steenen nedervallen, echter wist hij, dat hij alleen en verlaten op de eenzame straat was, dat de dood hem stap voor stap naderde en dat niemand zich over hem ontfermen of hem helpen zou.

Op eens sprong hij verschrikt op; hij meende zijne eigene stem in de nachtlucht te hooren roepen, hij wist niet wat of waarom; en een gesteen trof zijne ooren, nog eens herhaalde zich hetzelve; zijne krachten begaven hem, slechts half uitgesprokene, niet zamenhangende woorden kwamen over zijne gesloten lippen, zijne handen trokken zich krampachtig te zamen en wilden zijn eigen vleesch van het been rukken: hij was de waanzinnigheid nabij, en schreeuwde om hulp tot zijne krachten hem begaven.

Hij hief zijn hoofd op en zag de lange straat af, hij herinnerde zich, dat ellendigen zoo als hij, door hunnen eenzamen toestand krankzinnig geworden waren; het viel hem in, voor vele jaren gehoord te hebben, dat een ongelukkige, die ook zoo als hij, geen tehuiskomen had, in een' afgelegenen hoek gevonden was; dat men hem een roestig mes had zien slijpen en zich dit in het hart stooten, omdat hij den dood boven dit eeuwig heen en weder loopen verkoos. — Oogenblikkelijk was zijn besluit genomen, hij verzamelde zijne laatste krachten, zette het op een loopen en hield niet weder op, voor dat hij ademloos den oever van de Schelde bereikt had.

Zachtkens sloop hij de trappen, aan eene landingsplaats af en zette zich neder, terwijl hij zijnen adem inhield, toen een nachtwacht voorbij ging. Nimmer sloeg het hart van eenen gevangene, met de hoop op vrijheid, redding en leven vervuld, zoo snel en verlangend, als dat van den ellendigen man in het vooruitzigt van zijnen dood; hij werd niet opgemerkt en zoodra zich de klank der voetstappen in de verte verloor, stond hij op.

Het was vloed en het water maakte zijne voeten nat, de regen had opgehouden te vallen, de wind was gaan liggen en alles was stil; langzaam stroomend vlood de stroom daarhenen, zonderlinge spookachtige gedaanten stegen uit de golven op en wenkten hem, donker gloeijende oogen kwamen boven en schenen over zijn aarzelen te spotten, terwijl afschuwelijke toonen achter hem, hem voorwaarts drongen; hij bedacht zich niet langer, trad eenige schreden terug, en stortte zich vertwijfelend in de golven.

Na bijna vijf seconden kwam hij weder boven, en welk eene verandering had er toen niet in geheel zijn denken en voornemen plaats gegrepen. Leven! leven! onder iedere voorwaarde, in armoede, in ellende! Alles, alles! wilde hij uitstaan, maar niet sterven! Hij kampte vertwijfelend met de over zijn hoofd zamenvloeijende golven en schreeuwde in de vreesselijkste wanhoop en doodsangst om hulp. Zijn zoons vloek klonk hem in de ooren! — Help! help! ach! slechts een voet gronds onder mij! — Hij kon den naasten trap bijna grijpen, nog een handbreed nader en hij was gered; maar de stroom sleepte hem mede en hij zonk naar den grond.

Nog eens kwam hij boven; de worsteling om het leven begon op nieuw, en voor een oogenblik, een klein oogenblik, zag hij de stad, het licht der lantaarnen, het donkere verschiet, de lucht, de sterren en de snel voorbij vliegende wolken. Daar schoten hem als schoten, bliksemstralen van de aarde naar den hemel, het schemerde voor zijne oogen, zijne krachten begaven hem en eenige oogenblikken later duidden slechts eenige snel verwijderende kringen de plaats aan, waar de dronkaard verdwenen was.

Eene week later en eenige mijlen naar beneden wierp de stroom het misvormde lijk aan land, en onbekend en onbeklaagd werd de dronkaard begraven.

TE VLISSINGEN, BIJ A. W. VAN BIERS.